

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 394/08-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. októbra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. T. C., P., zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podnikat' zaručeného v čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na pokojné užívanie svojho majetku a nebyť zbavený majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci vednej pod sp. zn. IV Pz 36/07 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. T. C. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. augusta 2007 faxom a 6. augusta 2007 poštou doručená sťažnosť MUDr. T. C., P. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“),

základného práva podnikat' zaručeného v čl. 35 ods. 1 ústavy, základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie svojho majetku a nebyť zbavený majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. IV Pz 36/07.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľke ako praktickému lekárovi v odbore pediatria bolo Prešovským samosprávnym krajom (ďalej len „samosprávny kraj“) v zastúpení vedúcim odborom zdravotníctva MUDr. A. B. 19. októbra 2004 vydané povolenie na poskytovanie zdravotnej starostlivosti s miestom výkonu v priestoroch Železničnej stanice L. (povolenie nadobudlo právoplatnosť 26. októbra 2004). Následne z dôvodu posudku orgánu hygieny ŽSR, že priestory na Železničnej stanici v L. nespĺňajú hygienické normy, aby mohli byť využívané ako detská ambulancia, ako aj z dôvodu hromadiacich sa sťažností od pacientov, a v neposlednom rade aj v dôsledku kontroly predmetnej ambulancie sťažovateľky vykonanej pracovníkmi samosprávneho kraja 14. decembra 2004, počas ktorej sťažovateľka nebola prítomná, keď bola ambulancia zapečatená s tým, že v zmysle vyveseného oznamu Štátneho dráhového úradu v Bratislave bolo zastavené správne konanie o povolení zmeny účelu užívania stavby Železničnej stanice v L., samosprávny kraj v zastúpení vedúcim odborom zdravotníctva MUDr. A. B. vydal 28. decembra 2004 rozhodnutie č. 7916/2004/OZ-ORU, ktorým zrušil sťažovateľke povolenie na poskytovanie zdravotnej starostlivosti s miestom výkonu v priestoroch Železničnej stanice L. Proti uvedenému rozhodnutiu podala sťažovateľka včas odvolanie, pričom ešte pred rozhodnutím o jej predmetnom odvolaní, vzhľadom na pribúdajúce sťažnosti pacientov, že nemajú prístup k ich zdravotnej dokumentácii a nemôžu si zvoliť iného ošetrojúceho lekára, keďže sťažovateľka prestala ordinovať, vedúci odborom zdravotníctva samosprávneho kraja MUDr. A. B. za prítomnosti zamestnancov samosprávneho kraja, Mestského úradu v L. a starostu obce B., kde sťažovateľka v minulosti vykonávala lekársku prax, 21. januára 2005 bez jej prítomnosti, ktorá bola údajne k tejto udalosti prizvaná iba telefonicky, vošli do jej ambulancie a odniesli z nej 831 zdravotných kariet, ktoré boli uložené do úschovy Obecného úradu v B., odkiaľ si ich

niektorí pacienti prevzali proti podpisu, a zvyšok zdravotnej dokumentácie bol odovzdaný ošetrojúcej lekárke ustanovenej pre tento obvod samosprávnym krajom.

Vzhľadom na uvedený skutkový stav policajný orgán Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Prešov, odbor skráteného vyšetřovania Sabinov začal uznesením ČVS: ORP-813/3-SB-2005 z 28. marca 2005 trestné stíhanie pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. Na základe uznesenia Okresnej prokuratúry Prešov (ďalej len „okresný prokurátor“) z 21. novembra 2005 začal vo veci konať Úrad justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Prešov (ďalej len „vyšetřovateľ“), ktorý uznesením ČVS: ORP-1042/2-OVK-PO-2005 z 25. apríla 2006 trestné stíhanie zastavil, pretože *„skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci“*. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že proti predmetnému zastavujúcemu uzneseniu vyšetřovateľa podala 7. júla 2006 sťažnosť, avšak neuviedla, ani z príloh sťažnosti nie je zrejmé, ako bola táto jej sťažnosť vybavená.

Z príloh sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka podaním osobne doručeným okresnému prokurátorovi 22. novembra 2006 žiadala o preskúmanie postupu vyšetřovateľa pri zastavení trestného stíhania, pričom toto podanie okresný prokurátor vyhodnotil ako *„žiadost' o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku“* a sťažovateľku listom z 29. novembra 2006 upovedomil, že vyšetřovateľovi vydal pokyn pod č. k. 1 Pv 505/06-52 z 9. októbra 2006, aby začal trestné stíhanie, a vzniesol obvinenie proti MUDr. A. B. pre spáchanie trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Vyšetřovateľ splnil pokyn okresného prokurátora uznesením ČVS: ORP-836/2-OVK-PO-2006 z 31. októbra 2006, ktorým začal trestné stíhanie a vzniesol obvinenie MUDr. A. B. (ďalej len „obvinený“). Proti predmetnému uzneseniu podal obvinený sťažnosť, ktorá bola z dôvodu, že trestné stíhanie bolo začaté a obvinenie bolo vznesené na pokyn okresného prokurátora, postúpená na vybavenie Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajský prokurátor“). Krajský prokurátor uznesením sp. zn. 1 KPt 1201/06 z 29. decembra 2006 sťažnosťou napadnuté uznesenie vyšetřovateľa ČVS: ORP-836/2-OVK-PO-2006 z 31. októbra 2006 ako nezákonné a neopodstatnené zrušil a okresnému prokurátorovi uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Krajský prokurátor v označenom rozhodnutí najprv poukázal na pochybenie vyšetrovateľa pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, ku ktorému došlo 21. mája 2005, keď obvinený odňal sťažovateľke zdravotnú dokumentáciu s tým, že tento skutok mal byť kvalifikovaný ako trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, a nie podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného v súčasnosti (ďalej len „Trestný zákon“), pretože podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona ak v čase medzi spáchaním skutku a vyhlásením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší. Krajský prokurátor ďalej konštatoval, že obvinený svojím konaním, keď sťažovateľke odňal zdravotnú dokumentáciu aj napriek tomu, že rozhodnutie o odňatí jej oprávnenia vykonávať lekársku prax v priestoroch Železničnej stanice L. ešte nenadobudlo právoplatnosť, naplnil formálne znaky trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa, avšak nebol naplnený materiálny znak tohto trestného činu, pretože obvinený nekonal v pohnútky spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, ale konal v pohnútky zabezpečiť zdravotnú starostlivosť *„detí a dorastu v danej oblasti a v danej dobe, ktoré bolo potrebné neodkladne riešiť“*. Podľa krajského prokurátora vzhľadom na spôsob spáchania skutku, jeho pohnútku, následky a okolností, za ktorých bol spáchaný, nie je naplnený ani požadovaný stupeň nebezpečnosti tohto skutku pre spoločnosť, ktorý musí byť vyšší ako nepatrný, pretože *„čin, ktorého stupeň nebezpečnosti pre spoločnosť je nepatrný, nie je trestným činom, aj keď ináč vykazuje znaky trestného činu“*. Krajský prokurátor však vo vzťahu ku konaniu obvineného nevylúčil jeho pracovnoprávnu zodpovednosť.

Sťažovateľka v zmysle § 364 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku využila 17. marca 2007 proti predmetnému rozhodnutiu krajského prokurátora mimoriadny opravný prostriedok § 363 a nasl. Trestného poriadku, ktorým namietala nezákonnosť rozhodnutia krajského prokurátora. Po preskúmaní spisového materiálu prokurátor generálnej prokuratúry podľa § 365 ods. 1 Trestného poriadku listom sp. zn. IV Pz 36/07 z 25. mája 2007 upovedomil sťažovateľku, že jej návrh je nedôvodný a bol podaný oneskorene.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie označených základných práv a práv zaručených v ústave a dodatkovom protokole z dôvodu, že podľa jej tvrdení záver generálnej prokuratúry o oneskorenosti podania mimoriadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu krajského prokurátora je arbitrárny a neodôvodnený, pretože Trestný poriadok v § 230 ods. 2 písm. e) v spojení s § 230 ods. 3 Trestného poriadku ukladá síce, aby rozhodnutie prokurátora, ktorým v rámci vykonávania jeho dozoru bolo zrušené nezákonné rozhodnutie vyšetrovateľa, bolo doručené aj poškodenému, ale neuvádza žiadnu lehotu, v ktorej sa toto doručenie má vykonať. Súčasne však podľa § 364 ods. 3 Trestného poriadku generálna prokuratúra môže o mimoriadnom opravnom prostriedku rozhodnúť do troch mesiacov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia. Sťažovateľka v tejto súvislosti v sťažnosti uviedla, že rozhodnutie krajského prokurátora jej bolo doručené až dva mesiace po jeho vydaní, t. j. dva mesiace potom, ako nadobudlo právoplatnosť, keďže išlo o rozhodnutie krajskej prokuratúry, proti ktorému nebola prípustná sťažnosť. *„Sťažovateľka teda nemala lehotu troch mesiacov na rozhodnutie o podaní alebo nepodaní návrhu na zrušenie rozhodnutia krajskej prokuratúry, ale táto lehota jej bola skrátená o dve tretiny jej trvania, Navyše, vychádzajúc z právneho názoru generálnej prokuratúry by mohlo dôjsť aj k tomu, že rozhodnutie, ktoré sťažovateľka ako poškodená mala možnosť napadnúť predmetným mimoriadnym opravným prostriedkom, by jej mohlo byť doručené dokonca po uplynutí tejto lehoty. Napriek tomu, toto rozhodnutie by bolo právoplatné a sťažovateľka ako poškodená by sa o jeho existencii počas lehoty na podanie návrhu na jeho zrušenie ani nedozvedela.*

Sťažovateľka je toho názoru, že v každom konaní vrátane trestného je potrebné postupovať v súlade s článkom 152 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorého - výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Ak má teda sťažovateľka právo v súlade s ustanovením § 364 podať návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia prokurátora, je toto právo zákonným vyjadrením základného práva zakotveného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR - domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva pred iným orgánom SR. Akýkoľvek iný výklad ako taký, že lehota na podanie návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia prokurátora môže sťažovateľke plynúť len od oznámenia rozhodnutia, proti ktorému jej návrh smeruje, je nezlučiteľný s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR.“

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti uviedla, že aj napriek konštatovaniu generálnej prokuratúry, že mimoriadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu krajskej prokuratúry podala oneskorene „... prokurátor Generálnej prokuratúry SR v citovanom liste zo dňa 25. 5. 2007, vyjadruje sa aj k obsahu návrhu sťažovateľky zo dňa 17. 3. 2007, z čoho možno usúdiť, že podanie sťažovateľky zo dňa 17. 3. 2007 považoval za možné vybaviť ako podnet podľa ustanovenia § 31 Zákona č. 153/2001 Z. z. ...“

V súvislosti s meritórnym názorom generálnej prokuratúry na sťažovateľkou napadnuté rozhodnutie krajskej prokuratúry sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

«Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ako už bolo vyššie uvedené, si svoju prieskumnú povinnosť nespĺnila. Napriek tomu, že sťažovateľka vo svojom podaní zo dňa 17. 3. 2007 poukázala na konkrétne skutočnosti, ktoré svedčia o nepravdivosti skutkových tvrdení uvedených v uznesení Krajskej prokuratúry v Prešove zo dňa 29. 12. 2006, nie je z listu GP SR zrejmé, ako sa vysporiadala s týmito tvrdeniami sťažovateľky, s listinnými dôkazmi predloženými k jej podaniu.

V tomto smere sa GP SR obmedzila na konštatovanie, že sa v celom rozsahu stotožnila so spôsobom a dôvodmi rozhodnutia krajského prokurátora. ...

Bagatelizovať postup MUDr. A. B. - vedúceho odboru zdravotníctva Prešovského samosprávneho kraja, ktorý bol celkom zjavne zneužitím jeho právomoci a viedol k spôsobeniu škody sťažovateľke tým, že pacienti, ktorých zdravotné záznamy boli odcudzené, boli týmito okolnosťami nútení a aj si vyhľadali iného ošetrojúceho lekára, je v rozpore s preukázanými skutočnosťami a je celkom zjavne poradené účelu zľahčiť spoločenskú vážnosť konania MUDr. A. B.

Spôsob spáchania trestného činu teda v nijakom prípade nemôže byť tou okolnosťou, ktorá znižuje spoločenskú nebezpečnosť trestného činu.

Následkom trestného činu je výrazné obmedzenie podnikania sťažovateľky ako lekárky v neštátnom zdravotníckom zariadení.

Nie je rovnako zrejmé a je v rozpore s existujúcimi listinnými dôkazmi za okolnosť znižujúcu nebezpečnosť trestného činu charakterizovať osobu páchatel'a. Nakoniec v uznesení krajskej prokuratúry zo dňa 29. 12. 2006 ani nie je jasné, ako osoba MUDr. A. B., v tom čase vedúceho odboru zdravotníctva Prešovského samosprávneho kraja,

v právomoci ktorého bolo rozhodovať o poskytovaní zdravotníckej starostlivosti v neštátnych zdravotníckych zariadeniach a aj také povolenie zrušiť, znižuje spoločenskú nebezpečnosť trestného činu. Práve naopak, vzhľadom na funkciu a kompetencie z nej vyplývajúce je nesporné, že to bol práve MUDr. A. B., ktorý rozhodoval o profesionálnej „existencii“ sťažovateľky.

V prípade, že by GP SR splnila svoju prieskumnú povinnosť spôsobom zodpovedajúcim zákonu, musela by sa vyrovnat' so skutočnosťou, na ktorú sťažovateľka vo svojom podaní zo dňa 17. 3. 2007 poukazovala a to so skutočnosť, že Ministerstvom dopravy, pôšt a telekomunikácií SR, jeho rozhodnutím sp. zn. 1034/210-2004-ŠC zo dňa 5. 10. 2004 bolo rozhodnutie o zastavení správneho konania vo veci vydania povolenia na zmenu účelu užívania pre stavbu... zrušené, pričom v tomto rozhodnutí je konštatované, že posudok železničného hygienika v žiadosti o zmenu účelu užívania stavby nie je potrebný, pretože sťažovateľka nie je poskytovateľkou zdravotníckej starostlivosti v rámci železničného zdravotníctva, teda posudok Regionálneho strediska hygieny Prešov doposiaľ nie je nijako spochybnený.

Rovnako sa GP SR nijakým spôsobom nevyrovnala so skutočnosťou, že Ministerstvo zdravotníctva SR svojim rozhodnutím sp. zn. 06990/2005 SP zo dňa 22. 9. 2005, zrušilo na odvolanie sťažovateľky rozhodnutie Prešovského samosprávneho kraja č. 7916/2004 OZ - ORU zo dna 28. 12. 2004. Išlo o rozhodnutie, na základe ktorého MUDr. A. B. odobral bez prítomnosti sťažovateľky z jej ordinácie zdravotné karty.»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„Právo sťažovateľky

- domáhať sa zákonom ustanoveným postupom na inom orgáne Slovenskej republiky podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR,
- právo podnikat' a uskutočňovať zárobkovú činnosť zakotvené v článku 35 ods. 1 Ústavy SR,
- právo vlastníť majetok zakotvené v článku 20 ods. 1 Ústavy SR,
- právo na pokojné užívanie svojho majetku zakotvené v článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- právo nebyť zbavená majetku okrem prípadov verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva zakotvené v článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. IV Pz 36/07 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaných právach sťažovateľky.

Ústavný súd Slovenskej republiky vracia vec Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 50.000,- Sk.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľke všetky trovy tohto konania.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstata námietok sťažovateľky týkajúcich sa porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v súvislosti s namietaným rozhodnutím generálnej prokuratúry spočíva v jej tvrdeniach, že generálna prokuratúra jednako nesprávne právne posúdila otázku včasnosti ňou podaného mimoriadneho opravného poriadku podľa Trestného poriadku ako osoby oprávnenej na jeho podanie (poškodená) a že generálna prokuratúra tiež nesprávne vecne posúdila jej námietky proti rozhodnutiu krajskej prokuratúry.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že generálna prokuratúra nesprávne právne posúdila otázku včasnosti ňou podaného mimoriadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu krajskej prokuratúry, v tejto súvislosti ústavný súd podotýka, že generálna prokuratúra musí brať zreteľ aj na to, aby výklad príslušných ustanovení Trestného poriadku [konkrétne v danom prípade § 230 ods. 2 písm. e) a ods. 3 v spojení s § 363 ods. 1 a § 364 ods. 1 a 3 Trestného poriadku] zaručujúcich práva oprávneným osobám v trestnom konaní, bol v súlade s ustanoveniami ústavy a medzinárodných dohovorov o základných právach a slobodách, ktorými je Slovenská republika viazaná tak, aby podstata a zákonný účel týchto práv nemali iba iluzórnu povahu a obsah a aby ich výklad nebol popretím ich účelu a zmyslu.

Sťažovateľka v sťažnosti sama uviedla, že aj napriek skutočnosti, že generálna prokuratúra nesprávne právne posúdila otázku včasnosti ňou podaného mimoriadneho opravného prostriedku podľa Trestného poriadku, napriek tomu sa generálna prokuratúra napokon aj vecne zaoberala obsahom jej podania, a to zrejme v dôsledku, že ho vyhodnotila nie ako mimoriadny opravný prostriedok podľa Trestného poriadku, ale ako podnet podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre (ďalej len „zákon o prokuratúre“), pričom ho vybavila s výsledkom, s ktorým sťažovateľka nie je spokojná.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu

jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí, prokurátorov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o prokuratúre podnet možno podať na ktorejkoľvek prokuratúre.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2 zákona o prokuratúre).

Podľa § 54 ods. 2 zákona o prokuratúre na účely konania podľa tohto zákona alebo osobitného zákona a na vybavovanie podnetu sa nadriadeným prokurátorom rozumie generálny prokurátor ak ide o prokurátora generálnej prokuratúry.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že aj keby podanie sťažovateľky zo 17. marca 2007 proti rozhodnutiu krajskej prokuratúry bolo vyhodnotené prokurátorom generálnej prokuratúry ako mimoriadny opravný prostriedok podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, sťažovateľka sa v prípade jej nespokojnosti s postupom prokurátora generálnej prokuratúry týkajúcim sa jeho vybavenia môže originálnym (prvotným) podnetom podľa zákona o prokuratúre domáhať preskúmania jeho zákonnosti (§ 31 ods. 1 zákona o prokuratúre). Rovnako aj v prípade, ak by predmetné podanie sťažovateľky zo 17. marca 2007 bolo prokurátorom generálnej prokuratúry vyhodnotené ako podnet podľa zákona o prokuratúre, sťažovateľka má v prípade jej nespokojnosti s jeho vybavením možnosť domáhať sa zjednania nápravy prostredníctvom opakovaného podnetu (§ 34 ods. 1 zákona o prokuratúre), ktorý vybaví prokurátor nadriadený prokurátorovi generálnej prokuratúry (v danom prípade to bude generálny prokurátor).

Z uvedených skutočností vyplýva, že sťažovateľka pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, ktorou namieta postup prokurátora generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV Pz 36/07, nevyčerpala iné právne prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu jej základného práva alebo slobody účinne poskytuje. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Na základe skutočností, že sťažovateľka v sťažnosti namietala, že postupom prokurátora generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV Pz 36/07 boli v nadväznosti na čl. 46 ods. 1 ústavy porušené aj jej základné práva zaručené v čl. 35 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj právo zaručené v čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, vzhľadom na jeho záver vo vzťahu k namietanému čl. 46 ods. 1 ústavy, nezaoberal.

Keďže sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, a rozhodnutie o vrátení veci generálnej prokuratúre, o priznaní primeraného zadosťučinenia a o priznaní úhrady trov konania je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa ich sťažovateľka domáhala, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2008